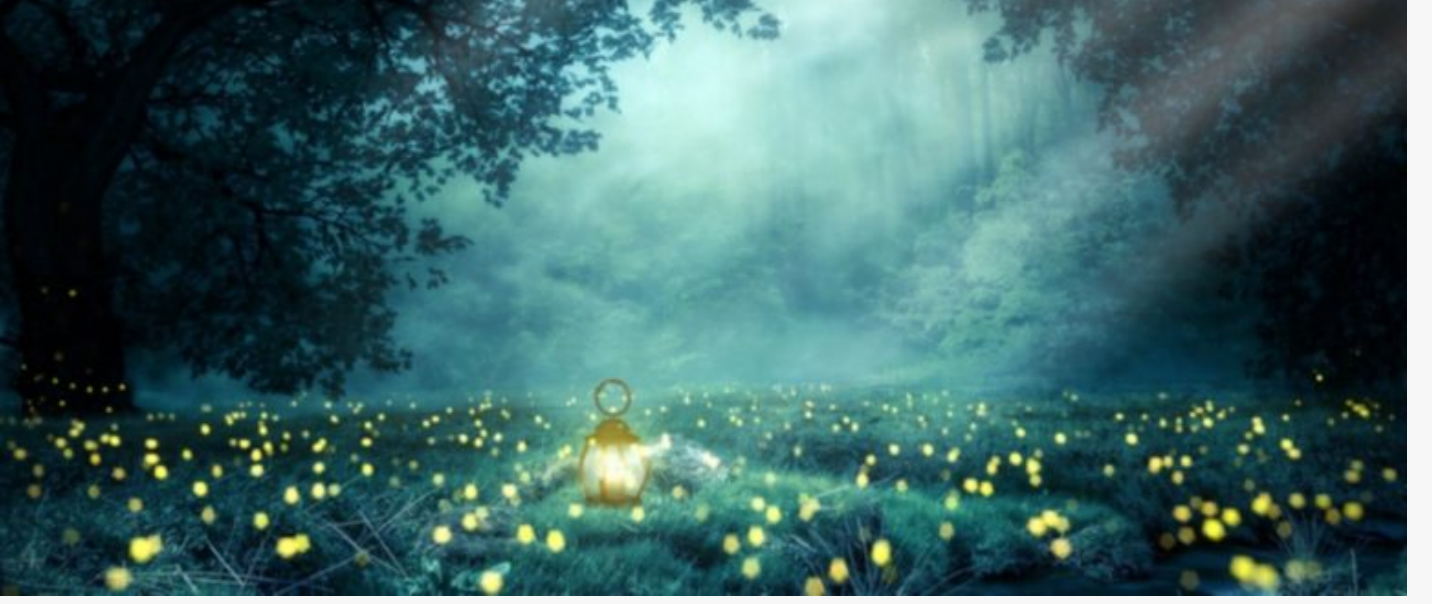

Akrebiyet ve kurbiyet hakikati

Giriş

Kurbiyet, yakınlık, yakın olmak ve yakın olmaya çalışmak anlamındadır. Bu'd ve bu'diyet, yani uzaklık kelimesinin zıddıdır. Bu da failin bir sıfatı olup mekân, zaman, nisbet, itibar ve makamı anlatmak için kullanılan bir kelimedir. Din dilindeki ıstılah anlamı ile kulun Cenab-ı Hakk'a yakınlaşmaya, O'nun rızasını kazanmaya çalışması demektir.

Yüce Allah'ın kula yakın olmasına "akrebiyet" denir, kulun Allah'a yakın olmasına ise "kurbiyet" şeklinde ifade edilir. Zira Allah zaman ve mekândan münezze olarak her şeye her şeyden daha yakın iken, varlık ondan her bakımdan çok uzaktır.

Akreb, daha yakın, en yakın demektir. Zamanda, mekânda, nispette yakınlığı ifade eder. İstılahta ise, Allah'ın yakınlığını hissetmektir. Öyle ki nefisteki vesveseyi, kalpten geçeni ve hayal ettiklerimizi bilmesini idrak edip anlamaktır. Yüce Allah'ın ilim, irade ve kudreti; görmesi, işitmesi ve kelâmı ile her an hazır ve nazır olduğunu bilmek ve şuurunda olmaktır.

Bediüzzaman Said Nursî Hazretleri'nin ifadesine göre, mekândan münezze olan Zât-ı Zülcelâl ilim, irade ve kudreti ile her yerde hazır ve her şeye nâzırdır. Kayyumiyeti ile her şeyi kıyamda tutan ve her şeye hayat veren O'dur.

Bunun misali güneşin dünyamızdan 149.5 milyon km uzak olduğu halde ışığı, ısı ve yedi rengi ile bütün dünyayı kuşatması ve her şeffaf şeyde yansıması ile her şeye yakın olmasıdır.

Nasıl ki her şeffaf şey üzerinde güneşin parlaması ile güneş benim yanımdadır, ışığı ile başımı okşayıp ısı ile beni kuşatıyor ve yedi rengi ile beni güzelleştiriyor diyebilir ve güneşi yanında ve içinde hissedebilir. Halbuki güneş kendisinden yaklaşık 150 milyon km uzaktadır. Aynen bunun gibi yüce Allah zatı ile bizden çok uzak olduğu halde ilim, irade, kudret, görme ve işitme sıfatları gibi diğer sıfatlarla bize bizden daha yakın olduğu halde biz O'ndan manen çok uzağız. Bu gerçeği Kur'ân-ı Kerîm'de yüce Allah "Biz size şah damarınızdan daha yakınız" (Kâf, 60:16.) âyeti ile ifade etmektedir. "Siz nerede olursanız olun Allah sizinle beraberdir" (Hadid, 57: 4) buyurmaktadır.

Bediüzzaman akrebiyetin inkişafı hakikatini güneş misali ile anlatmaktadır. Elimizde bulunan aynayı güneşe karşı çevirdiğimiz zaman güneş, timsali, ışığı, ısı ve yedi rengi ile aynamızda görünür ve elimizin içindedir. Şayet biz güneşin bu nuranî özelliklerinden dolayı aynamız vasıtasıyla onun yakınlığını hissetsek, aynamızdaki güneş ile münasebetimizi anlasak ve o vasıta ile onu tanısak, ışığı, ısı ve yedi renginin ne olduğunu bilsek onun akrebiyeti bize inkişaf eder ve yakınlığımızda onu tanıyıp münasebettar oluruz. Şayet biz güneşe giderek onu tanımaya çalışsak bu güneşe yaklaşmak, yani kurbiyet demektir. Bu kurbiyeti kazanmaya çalışacak olursak 149.5 milyon km. yol katetmemiz gerekir. Yine de onu

tam olarak tanıyamayız.

1. Sahabenin Velâyeti Akrebiyetin İnkişafına Bakar

Bediüzzaman Said Nursî Hazretleri Sahabelerin feyz-i sohbet-i nübüvvetten ve doğrudan Kur'ân-ı Kerîm'den aldıkları feyz ve iman-ı tahkiki ile tasavvuf ve tarikat erbabının Allah'a yakın olmaları ve rızasını tahsil etmeleri için takip ettikleri nefsi terbiye ve kalbi islah etmek amacı ile riyazet ve ibadet yoluyla takip ettikleri "seyr-i süluk" yolunu takip etmeden, bir anda "akrebiyet-i ilâhinin" kendilerine inkişaf etmesi ile ulaştıklarını, Kur'ân-ı Kerîm'in zahirinden bir anda hakikate geçtiklerini izah eder.

Sahabenin bu mesleğine "Akrebiyet-i ilâhinin inkişafı" olduğunu beyan eder.

Evliyanın tarikat adını verdikleri "seyr-i süluk" mesleğinin ise ilim öğrenme, riyazet ve ibadet ile uzun süren çabalar sonucu, nefsin arzularını islah ve kalbin hastalıklarını tedavi ederek 40 günden 40 seneye kadar süren uzun zaman içinde Kurbiyet-i ilâhiye mazhar olacaklarını, yine de sahabeye asla yetişemeyeceklerini anlatır. (Mektubat, 2005, 15. Mektup, s. 84-86)

Bediüzzaman Said Nursî Hazretleri kulun Allah'a yakınlığının iki şekilde olduğunu anlatır. Birincisi dersini doğrudan Peygamberden (asm) ve Kur'ân-ı Kerîm'den alan, Kur'ân-ı Kerîm'in nüzulüne ve Peygamberimizin (asm) mu'cizelerine şahit olan sahabenin velâyeti, yani, Allah'ı tanımaları ve O'nun rızasını kazanmaya çalışmalarıdır. İkincisi, Peygamberimizi (asm) görmeyen, dersini doğrudan Kur'ân-ı Kerîm'den almayan, hoca, âlim ve şeyh vasıtası ile Kur'ân ve Sünnete muhatap olup onların verdiği dersler ile Allah rızasını kazanmaya çalışan, takva ve ibadet yoluyla Allah'a manen yaklaşmaya çalışanların velâyeti ve Allah'a olan yakınlığıdır.

"Sahabelerin velâyeti, 'velâyet-i kübra' denilen veraset-i nübüvvetten gelen berzah tarikine uğramadan doğrudan doğruya zahirden hakikate geçip 'akrebiyet-i ilâhiyenin inkişafına' bakan bir velâyettir ki; o velâyet yolu, gayet kısa olduğu halde gayet yüksektir, harikaları az, fakat meziyyatı çoktur. Keşif ve kerâmet onda az görünür. Sahabeler sohbet-i nübüvvetin in'ikasıyla ve incizâbı ve iksiriyle tarikattaki seyr-i süluk daire-i azimenin tayyına mecbur değillerdir; bir kademde ve bir sohbette zahirden hakikate geçebilirler." (Mektubat, s. 84-85)

Meselâ: Peygamberimizin (asm) parmaklarından suyun aktığını gören ve bu sudan kabını dolduran, içen ve abdest alan bir sahabenin imanı o derece inkişaf eder ki onun derecesine hiçbir veli yetişemez. Zira o sahabe ihtiyaç anında peygamberin duâsı ile ellerinden çeşme gibi suyun aktığını gördüğü anda Allah'ın kendi yanlarında olduğunu ve onların ihtiyacını adât-ı tabiiyyenin fevkünde mu'cize eliyle hiçten, yoktan yaratıldığını 'ayne'l-yakîn' görmesi ve içip kanarak 'hakka'l-yakîn' hissetmesi ve yaşayarak görmesi öyle bir hadisedir ki yaşamayan bilemez.

Meselâ: "Allah, kocası hakkında seninle tartışan ve Allah'a şikâyette bulunan kadının sözünü işitti. Allah, ikinizin konuşmasını işitmektedir. Çünkü Allah her şeyi işitendir; her şeyi görendir." (Mücadele, 58:1) âyetine konu olan Ensardan Evs b. Sâmî'tin (ra) hanımına zihar yapması sonucu hanımı Havle'nin (ra) boşanmamak için Peygamberimizden (asm) yardım istemeye gelmesi ve Peygamberimiz (asm) ile konuştuğu anda yüce Allah'ın bu âyeti inzal ederek "kocasından şikâyet eden kadını Allah işitti" buyurması ile zihar konusunda "kefare" emretmesi ile kadını boşanmaktan kurtarmasına şahit olan Havle'nin (ra) imanı o derece inkişaf eder ki onun imanına hiçbir evliyanın yetişmesi imkânı yoktur. Zira Hz. Havle (ra) o anda Allah'ın kendisini işittiğini ve duâsına ve yalvarmasına cevap verdiğini görmesi, yaşaması öyle bir cezb ve incizâb-ı Rabbanidir ki yaşamayan asla bilemez. (Ebû Dâvûd, Talâk, 17; Nesâî, Talâk, 33)

Bediüzzaman Said Nursî Hazretleri sahabenin kazandığı bu "akrebiyet-i ilâhiye"yi şöyle bir misalle anlatır:

"Meselâ, güneş bize yakındır; çünkü ziyası, harareti ve misali aynemizde ve elimizdedir. Fakat biz ondan uzağız. Eğer biz nuraniyet noktasında onun akrebiyetini hissetsek, âyinemizdeki misali olan timsaline münasebetimizi anlasak, o vasıta ile onu tanısak, ziyası, harareti, hey'eti ne olduğunu bilsek onun akrebiyeti bize inkişaf eder ve yakınımızda onu tanıyıp münasebettar oluruz. Eğer biz bu'diyetimiz nokta-i nazarından ona yakınlaşmak ve tanımak istesek, pek çok seyr-i fikrîye ve sulûk-i akliye mecbur oluruz ki, kavanin-i fenniye ile fikren semavata çıkıp semadaki güneşi tasavvur ederek, sonra

mahiyetindeki ziya ve harareti ve ziyasındaki elvân-ı seb'ayı uzun uzadıya tetkikât-ı fenniye ile anladıktan sonra, birinci adamın kendi ayinesinde az bir tefekkürle elde ettiği kurbiyet-i maneviyeyi ancak elde edebiliriz.

İşte şu temsil gibi, nübüvvet ve verâset-i nübüvvetteki velâyet, sırr-ı akrebiyetinin inkişafına bakar. Velâyet-i saire ise, ekseriyeti kurbiyet esası üzere gider. Bir çok meratipte seyr-i süluka mecbur olur.” (Mektubat, 85-86)

2. Risale-i Nur Talebelerinin Sahabe Mesleğini Takip Etmeleri

Bediüzzaman Said Nursî Hazretleri “Nur Sûresi’ndeki” “Nur âyetinin” Risale-i Nur’a ve fennî ilimlerin inkişafına işaret ettiğini izah eder. Allah’ın nuru olan “elektrik” enerjisinden istifade ederek ampulün keşfi ile insanları tenvir etmesi tarihi olan 1879’da Edison’un ampülü keşfetmesi ile Bediüzzaman Said Nursî Hazretleri’nin doğum tarihi olan 1878 tarihine tevafuk etmektedir.

Bu tarihlerden sonra dünyada büyük inkılâplar ve gelişmeler yaşanmaya başlamıştır. Bunların başında dünyada hürriyet ve demokrasiye geçişin yaşanması ve Osmanlı’nın 1876’da I. Meşrûtiyeti ilân etmesi, Kanun-i Esasi ve Meclis-i Mebusan ile istibdad yönetimi olan padişahlıktan demokratik parlamenter sisteme geçmeye karar vermesi gelmektedir.

2.1. Nur Âyetinin Risale-i Nur İle Alakası

Yüce Allah Kur’ân-ı Kerîm’de Nur âyetinde şöyle buyurur: “Allah göklerin ve yerin nûrudur. O’nun nûrunun misali, içinde kandil bulunan bir fanustur. Kandil bir cam içindedir, cam inciye andıran bir yıldızdır. Bu kandil doğuya da batıya da ait olmayan, yağdı neredeyse ateş dokunmasa bile ışık veren mübarek bir zeytin ağacından yakılır. Bu nûr üstüne nûrdur. Allah nûruna dilediğini kavuşturur. Allah insanlar için misaller veriyor, Allah her şeyi hakkıyla bilmektedir.” (Nur, 24:35)

Bu kutsî âyet açık bir ifade ile Nur-u İlâhî ve Nur-u Kur’ânî ve Nur-u Muhammedi’yi (asm) ders verdiği gibi, manay-ı işârisi ile de her asra baktığı gibi on üçüncü asrın sonuna ve on dördüncü asrın başına dahi bakar ve dikkatle baktırır. Elbette bu asırda ortaya çıkan maddî elektrik nuruna ve manevî iman nuru olan Risale-i Nur’a bakar ve baktırır. (Şuâlar, 2005, s. 1058-1065)

Risale-i Nurun müellifi dahi, medrese usûlüyle on beş senede tahsil edilecek ilimleri üç ayda tahsil ederek doğrudan Kur’ân’dan almış ve asrın idrakine ve insanların istifadelerine sunmuştur.

Bu manaya da “O ateş dokunmadan ışık verir” cümlesi ebced ve cifir ilmine göre 1279 ve 1284 tarihlerine işaret eder.

On üçüncü ve on dördüncü asırda semavî lambalar ateşsiz yanarlar ve ateş dokunmadan yanarlar.

Bu elektriktir. Bu âyet elektriğe ve ampule işaret ettiği gibi cifirce 1280 (1870) tarihini göstererek bu tarihten sonra elektriğin bulunacağına işaret etmiştir. Aynı şekilde manevî bir elektrik ve nur olan Risale-i Nur dahi gayet yüksek ve derin bir ilim (iman ilmi) olduğu halde külfet-i tahsile ve ders çalışmaya ve başka üstatlardan öğrenilmeye muhtaç değildir. Herkes ilgi ve istidat derecesine göre o yüksek ilmi, meşakkat ateşine gerek kalmadan her yerde bulup kendi kendine istifade eder, muhakkik bir âlim olabilir. Nasıl ki elektriğin kıymetli metaı ne şarktan ne de garptan celbedilmiş bir mal değildir. Belki yukarıdan cevvi havada rahmet hazinesinden, semavat tarafından iniyor. Her yerin malıdır ve her yerde bulunur, başka yerde aramaya lüzum yoktur. Öyle de manevî bir Nur olan Kur’ân dahi taraf-ı İlâhiden “Vahy-i Semavî” ile kalb-i nebiye inzal edilmiştir. Aynen bunun gibi manevî bir elektrik olan Risale-i Nur dahi ne şarkın malûmatından ve ulûmundan ne de garbın felsefe ve fûnûnundan gelmiş bir mal ve onlardan iktibas edilmiş bir nur değildir. Belki semavî olan Kur’ânın şark ve garbın fevkindeki yüksek mertebe-i arşîsinden iktibas edilmiştir.

“Zücâce de sanki ışık saçan bir inciye benzer.” Uzaktan baktığın zaman parlar ve parlaklığı ile aydınlatan beyaz bir inci gibidir. “Aydınlığını bir mübarek zeytin ağacından alır.” O ağaç ise kökleri semada olan “Tuba Ağacı” gibidir ki ona yapışan kopmaz sağlam semavî bir ip gibidir. Bu ağacın bir ucu Cennete, bir ucu ise Arşa bağlıdır. O İslâmiyet ağacıdır ki kaynağı vahy-i semavîdir. O şecerenin dalları ise Hz. Âdemden (as) günümüze kadar gelen peygamberlerin getirdiği esaslardır. Hepsî bir köke ve ağaca bağlıdır. Bu sebeple peygamberlerin dinleri birdir ve bu din Allah’ın razı olduğu Tevhit ve İslâm dinidir.

“O nurun misali ve temsili misbah içindeki mişkât gibidir.” Yani, Nur-u İlâhî, Nur-u Kur’ânî ve Nur-u Muhammedî’nin (as) misali aydınlatan kandil gibidir. Kandil nasıl maddî âlemi ışığı ile aydınlatarak karanlığı izale ediyor ise iman nuru da küfür ve cehâlet karanlığını öyle izale ederek hak ve hakikati açıkça gösterir. Nur Âyeti doğrudan Risale-i Nura işaret ederek on vecihle “Risale-i Nuru” göstermektedir. Ayrıca “Risale-i Nur” Kur’ânın iman nuru ile insanları tenvir ettiği gibi, o zamanda maddî olarak da insanların evlerini ve sokaklarını aydınlatan elektrığe açıkça işaret edip, nasıl aydınlattığını anlatmaktadır.

“Risale-i Nur” ve Risale-i Nur’un membaı olan “Hizb-i Nuri” ve “Cevşenü’l-Kebîr” okunduğu zaman kâinat dile gelmekte ve açıklanan her bir ism-i ilâhî bu kâinattaki bir âlemi nurlandırdığı görülmektedir. Zulûmat karanlıklarını izale etmekte, gafleti ve bu gaflete sebebiyet veren tabiatları ve tağutları parça parça etmektedir. Ehl-i dalâletin boğulduğu tabiat perdesinin arkasında “Tevhit Nurları” görünmekte ve orayı nurlandırmakta olduğu hem göze, hem akla, hem diğer duygulara görünmektedir.

Risale-i Nur kâinatı baştanbaşa âyineler hükmünde tecelliyat-ı esmaya mazhariyetlerini öyle göstermektedir ki gafletin imkânı olmamaktadır. Böylece Risale-i Nurlar kâinat kadar geniş bir mertebe-i huzuru anlayarak okuyana kazandırmakta ve kâinat genişliğinde bir ubudiyet dairesi açmaktadır. (Kastamonu Lâhikası, 2006, s. 332)

2. 2. Risale-i Nur Sahabe Mesleğini Açmıştır

Üstad Bediüzzaman Risale-i Nur mesleğinin “Sahabe mesleği” olduğunu şöyle ifade eder: “Risale-i Nur Mesleği, tarikat değil, hakikattir. Sahabe mesleğinin bir cilvesidir. Bu zaman tarikat zamanı değil, imanı kurtarmak zamanıdır. Risale-i Nur bu hizmeti lillahilhamd en müşkül ve ağır zamanlarda yapmış ve yapıyor.” (Emirdağ Lâhikası, s. 130)

Henüz daha çocuk yaşta aklını kullanarak Allah’ın birliğine imanı tercih eden Hz. Ali (ra) ve Peygamberimizin (asm) nübüvvet dâvâsını duyar duymaz koşarak iman eden Hz. Ebûbekir (ra) elbette bütün sahabelerden daha faziletlidir. Onları fazilette diğer sahabelere takaddüm ettiren sır, elbette iman ve iman dâvâsındaki gayret ve hizmetleridir. Mekke döneminde Hz. Ebûbekir (ra) ve Hz. Ali’nin (ra) hayatını incelediğimiz zaman şu hususlar dikkatimizi çeker: Öncelikli olarak Kur’ân-ı Kerîm’in yazılmasında ve okunmasında ve etraf-ı âleme neşrinde en büyük hizmeti yapanlar Hz. Ebûbekir (ra) ve Hz. Ali (ra) herkesten daha gayretliyidiler. Hz. Ebûbekir (ra) her gece tanıdıklarının ve akrabalarının evlerine gider onlara iman hakikatlerini ders veren Kur’ân âyetlerini okuyarak imana dâvet ederdi. Kabul edenleri evine dâvet eder ve Peygamberimiz (asm) ile onları görüştürür ve anlamadıkları konuları onlara açıklama ve anlatma fırsatları oluştururdu. İlk Müslüman olanların çoğu Hz. Ebûbekir’in (ra) gayretleri ve çalışmaları ile iman etmişlerdir.

Hz. Ali (ra) ise küçük olduğu için sahabeler arasında irtibatı sağlamak ve çevreden gelenleri gizli olarak Peygamberimiz (asm) ile buluşturmak gibi önemli görevleri yapardı.

Ayrıca Peygamberimize (asm) gelen iman hakikatlerini öğrenir, yazar ve Müslümanlara ulaştırırdı. Adeta bir nev’î gizli postacılık görevi yapardı. Ayrıca Peygamberimizin (asm) sahabeleri ile irtibatını temin ederdi. Bütün bunları iman hakikatlerini kalplere ve gönüllere ulaştırmak ve bir insanın imanını kurtarmak için yapardı.

“Kâinatta en yüksek hakikat imandır.” (Bediüzzaman, Sözlür, s. 704) Hâl böyle olunca en yüksek hakikate hizmet etmek de en önemli ve mühim hizmettir. Sahabeleri o mevkie çıkararak en önemli sır, iman gibi iki cihanın saadetini temin eden en büyük hakikati bize ulaştıracak hizmeti canları ve başları ile deruhte etmeleridir. Diğer tüm hizmetler iman hizmeti yanında ikinci ve üçüncü derecede kalır. Peygamberimizin (asm) sünneti, onun (asm) takip ettiği yoldur. “Ümmetimin fesada uğradığı bir zamanda kim benim sünnetime yapışırsa yüz şehidin sevabını alır” (Abdurrauf El-Münavi, Feyzu’l Kadir, Tarihsiz-Beyrut, 4:261) hadisi elbette haktır ve çok önemlidir. Acaba insana yüz şehit sevabı kazandıracak sünnet hangisidir? Elbette “iman hizmeti”dir. İman insana iki cihan saadetini kazandırır. Ümmetin fesadı, imanın zayıflığı; fesadın izalesi de imanın yaygın olmasıyla olur. Bunun için insana ve topluma yapılacak en büyük iyilik ve hizmet, imanın takviyesi ve imandaki şüphelerin giderilmesi için yapılacak çalışmalardır.

Ahir zamanda ümmetin fesada gideceğini ve pek çok fitnelere maruz kalacağını haber veren Peygamberimiz (asm) bu fitnelerin sebebi olan iman zaafına dikkat çekmiş ve şöyle buyurmuştur: “İleride öyle fitneler olacaktır, o fitnelerde kişi mü’min olarak sabahlayacak ama akşama kâfir olarak dönecektir. Ancak Allah’ın ilim ile kalbini ihya ettiği kimseler

bundan korunacaklardır.” (Sünen-i İbn-i Mâce, 2:1305, 1310, Hadis No: 3954, 3961)

Bu hadiste açıkça ifade edildiği gibi imansızlık fitneyi netice vermektedir. Çaresi de ilim ile kalpleri diriltmektir. Buradaki hastalık imansızlık olunca ilim de “iman ilmidir.” İman ilmi ilimlerin şâhı ve padişahıdır. Sahabeler akılları bozulmuş ve kalpleri ölmüş olan cahiliye Arap toplumunu imanın hidayeti ve Kur’ân’ın iman dersi ile diriltmiştir. Sahabeler de iman hakikatleri için mücadele etmiş ve imanın akıllara, kalplere ve gönüllere yerleşmesi için çalışmışlardır.

Bu hakikatler nazara alınınca sahabe mesleğinin “iman hizmeti” mesleği olduğu kolayca anlaşılmaktadır. Bediüzzaman’ın da “Ben bütün mesaimi iman üzere teksif etmiş bulunuyorum” demesinin hikmeti daha iyi anlaşılmaktadır. Açtığı sahabe mesleğinin, iman hizmeti mesleği olduğu gerçeği de...

2.3. Akrebiyetin İnkişafının Risale-i Nur’a Bakan Yönü

Sahabe mesleği “iman hizmeti” ve velâyetinin de imanda “akrebiyeti İlâhının inkişafı”na baktığından onların imanlarına yetişmek imkanı yoktur. Ancak bu zamanda ilmin yaygın hale gelmesi, dinsizliğin ilim ve fenden gelmesi, teknik ve teknolojinin dünyayı bir şehir hükmüne getirmesi ve insanlık olarak hak ve hürriyet taleplerinin artarak ferdî hak ve hürriyetlerin “Demokratik” sistemlerle koruma altına alınması ile zaman ferdiyet ve şahsiyet zamanı olmaktan çıkmış, tek adam sistemleri yıkılmış ve kurumsal yapıların ortaya çıkması ile “zaman cemaat zamanı” olmuş, şahıslar geri plana atılarak kurumsal yapılar ve yönetimde “meşveret” ve “ortak akıl” öne çıkmış olduğu bir gerçektir. Bu durumda “taklitçiliği” ve “körü körüne itaati” esas alan “tarikatlar” da padişahlık yönetimlerinin geçerliliğini kaybettiği biri geçerliliğini yitirmiştir.

İşte böyle bir durumda İman ve Kur’ân hakikatlerini ders verecek, Allah’a yakınlığı kazandıracak ve “İman hakikatlerini” akıl, ilim ve fenlerin delilleri ile izah ve ispat ederek bütün şüphe, inkar ve dalâlet cereyanlarını susturup butlanını ispat edecek olan Kur’ân-ı Kerîm’in manevi mucizesine ihtiyaç vardır. İşte doğrudan doğruya Kur’ân-ı Kerîm’den çıkan, tabiatperestlikten, materyalist felsefeden doğan bütün dinsizlik cereyanlarını çürüterek “Tevhid-i hakikiyi” ispat eden ve bütün felsefî sistemlerden daha üstün olan “Şeriat-ı Muhammediye”nin hakkaniyetini ispat eden Risale-i Nurlar hizmete başlamıştır.

Risale-i Nur’un “Sözler” “Asay-ı Musa” “Münacat Risalesi” “Yirminci ve Yirmi Dördüncü Mektup” “Otuzuncu Lem’a” Risalelerini anlayarak okuyan bir kişi “Akrebiyet-i İlâhının” bir lem’asının feyzinden istifade ederek imanı inkişaf eder. Tarikatın kırk senede kazandırdığı mertebe-i imanı kırk günde ve bazen kırk dakikalık bir Risale-i Nur dersinde kazanabilir.

Bu bir iddia değil bir gerçektir. Bu gerçeği anlamak isteyen Allah için bu Risaleleri 40 gün anlayarak okusun bu hakikati anlayacaktır. Ahir zamanın bu dehşetli zamanında Allah’ın insanlığa rahmeti ve inayeti olarak Bediüzzaman tarafından Kur’ân’dan alınıp bizlere verilen ve “Ders-i Kur’ân” dan istifade etmemek ne büyük gaflet ve zarardır; istifade edenler için ne kadar büyük bir nimettir. Ancak ihlâs ve samimiyetle okuyan anlar.